



I august 2013 var Jan Erik Vold og jeg på turne i Japan.

Vi suste med Schinkansen gjennom det forunderlige Japanske landskap, mens vi leste dikt. Da oppdaget jeg slektskapet mellom Jan Eriks haikudikt og harpens asiatiske klangverden. Dermed var ideen skapt.

«Sommeren der ute» er en musikalsk og poetisk reise, gjennom flere kontinenter med poesien som de førende togs Skinner.

Tekstene fra Jan Erik Volds mangfoldige univers gir liv til hav, sommer, sjø og mennesker- som eneboeren Zuikan som roper på seg selv.

Et blick fra den Japanske landsby som oppleves å ha mye til felles med det norske. Musikalsk har jeg latt meg inspirere av et stort spekter klangfarger, både orientalske og norske.

Under arbeidet med diktene fant jeg fram til den sjeldne besetningen harpe, trompet, slagverk og stemme.

Henriksens trompetklang skildrer naturen i seg selv, og Eirik Raudes slagverkspalett er et univers av farger og klanger.

Stor takk til

Arve Henriksen for et intenst vakkert trompetspill og suverent produsentarbeid,

Eirik Raude for et fargerikt og virtuost slagverkspill. **Jan Erik Kongshaug** for utsøkt klang og raus tid i studio.

Skåtøy Vise og Poesifestival som ga meg utfordringen gjennom bestillingsverket «Sommeren der ute» som er fundamentet til denne innspillingen.

En spesiell takk til **Jan Erik Vold** for et sterkt samarbeid - "nå gjelder det bare å holde det gående!"

A handwritten signature in black ink, which appears to read 'Eirik Raude', is written over a light yellow rectangular background.

In August 2013, I travelled with Jan Erik Vold on the Japanese railway Shinkansen, reading haiku poems together. We were on a concert tour in the country, and looking out the window at the marvelous Japanese landscape passing by. I discovered a kinship between Jan Erik's haiku poems and the harp's Asian soundscape. It was during this journey the idea of this project was created.

"Once upon a summer" is a musical and poetic journey through several continents with poetry as the leading track.

Lyrics by Jan Erik Vold's diverse universe enliven the ocean, summer, sea and people, and we are meeting the hermit Zuikan that is calling upon himself. I realized that by a glance at the Japanese villages seen passing by, they have much in common with the Norwegian scenery.

The rare crew of harp, trumpet, percussion and voice crept forth among the poems.

Musically, I have been inspired by a huge range of timbres, both Oriental and Norwegian as well as Jan Erik's poetry.

In light of all this wonderful material I have tried to find my own voice. Arve Henriksen's unique trumpet sound portrays nature in itself, and Eirik Raude's percussion palette is a universe of colors and sounds.

This has been like a journey on a blistering wave with creative friends.

Big thanks to

Arve Henriksen for his intensely beautiful trumpet playing and sovereign producer work.

Eirik Raude for his colorful and virtuoso percussion playing. **Jan Erik Kongshaug** for exquisite timbre and generous studio time. **Skåtøy Song and Poetry Festival** that gave me the challenge through the commission work "Headed for the Ocean" which is the foundation of this recording. A special thanks to **Jan Erik Vold** for a strong partnership.

"The main thing now is to keep going."



Foto: Petter Helge Hareide

SOMMEREN DER UTE

En diktsekvens av Jan Erik Vold

1

De la fra land
Holmer og skjær ble sakte
skjøvet til side. Kjølvannet
trakk skumringen
på slep. Bare lyden
var foran dem
ved sundet
Bak siste knaus
lå hytta

2

Kvelden kommer roende mellom steile stup
Båtens sene åretak, snart har de alt tatt slutt

og sensommerhimmelen lagt seg mørkt over deres ly
Derinne lages telt av dynen, fingrene det syn

de lar gli over kropp: At vi er! At vi er!
til hendene har sluttet seg om skuldre midje knær
og rytmen blitt til varme, kroppene til vann
og leire nå, to klumper liv snart ett: hun og han

ved siste skrik slynget inn i en diger diger sol
de faller faller ut av – jah. To stener i en skog

3

«Natt over våre hjerter som ikke tåler lys
nå åpner vi opp og slipper fuglene ut to stumme
fugler blinde kan bare lytte og tie endelig
finner de veien til fremmede hender mens natten

myk og varm og svart som en katt
kveiler seg omkring oss til vi får sagt
det vi lenge skulle sagt Nattens katt på sprang
mot våre fugler som farer opp skremt

sitter et sted i rommet og lytter
Vi er to som prøver kle av vår kjærlighet
Naken ligner visst kjærlighet hat» Og trettheten
kom skyllende, og havet det steg

4

Hun ligger i havet
ved gryningen og glir
langsomt inn
i hans blikk, stiger
med tang over pannen
drivende, legger seg ned
på klippen, munnen
matt av hav, ser
han

5

Hver lyd er en fugl
som kakker på ruten
Førstemann uti!

Klossete skygger på svaberg
forsvinner: Fugler
på bunnen

6

Siden ut til det ytterste skjær
Sjøen er et stort glass vin solen holder
Er de ikke døde så lever de ennå

BREV SOM KOMMER

1

Hvem er
det som
hvisker? Hvem er det som hvisker
mens han svømmer? Hvem

er det
som sender ham et langt hviskende
brev mens han
svømmer over fjorden?

2

Brev. Brev
som
kommer og brev som aldri
kom (lille

postbud min due), du vet
kjærlighets-
brev det er noe
vi skriver til vinden.

ENEBOEREN ZUIKAN

Zuikan var en eneboer
som pleide rope

på seg
selv: «Zuikan?» Og da svarte

han: «Ja!» Han
ropte: «Zuikan?» – og han

svarte: «Ja». Eneboeren Zuikan
bodde alene

oppe i fjellene, og han visste
godt hvem han
var. Men iblant
fortapte han seg i funderinger. Og når

han fortapte seg
i funderinger

så ropte
han: «Zuikan?» «Ja!»

HOKUSAI, DEN GAMLE MESTER

SOM TEGNET EN BØLGE SLIK INGEN FØR HAM HADDE TEGNET EN BØLGE

Hokusai

ble

nærpå 90. Da han var 75

år gammel, sa han

om bildene sine: Jeg begynte å tegne

ting da jeg var

6. Det jeg fikk til

før jeg var 50, er ingenting

tess. Da jeg var 70

hadde jeg ennå

ikke gjort

noe bra. I 73 års alder

begynte jeg å forstå

dyr og planters

grunnleggende

former. Når jeg blir 80, vil jeg

ha forstått mer, og når jeg blir 90

vil jeg kjenne

kunstens

hemmeligheter

til bunns – så når jeg blir 100 vil jeg

lage

rosverdige

ting. For ikke å snakke

om årene

deretter.

Nå gjelder det bare

å holde det gående.

JU GANGER PED OG ÅTTE GANGER OPP

ER KUNSTEN Å LEVE

En mann
kom gående langs veien. En annen

låg i grøfta, han kom ikke
opp. Hjelp meg

opp! ropte mannen i grøfta
til mannen

på landeveien. Mannen på landeveien
ramlet da ned

i grøfta – og la seg
jamsis med han

som lå der
fra før. Han
som lå der, reiste seg
og gikk.

TRE DRÅPER VANN

tre dråper vann
speiler verden oppned
oppned oppned

ABEL EK

UNDER INGENORDS VINGER

Først skal du brenne
bildene. Så
skal
du brenne

brevene. Så skal du brenne
det som står skrevet
i vann.
Og det
som står skrevet i stein
skal du
brenne. Til sist det som ikke
står
noesteds skrevet. Ut av ingenords
aske
stiger
ingenords fugl. Under dens vingeslag

lener du deg
tilbake, puster
ut. Så
skal du brenne bildene.

BLYANTMERKET

Jeg har sett månen.
Jeg har sett månen
komme
og gå, jeg har sett lyset

stige
og stupe, kroppens ansikter
hår
som kom til syne

og gled ut
av syne, bare det som forsvant
ble
tilbake

– jeg stirret inn i øyne
som ikke
var
der. Månens figur så jeg
vokse
og minke, Sydkorset lavt over
havets
linjal – lyttende

i sprakende mørke. Dagene
brukte jeg
til å
varme meg på, solen min trofaste

følgesvenn, som
titter inn på kjøkkenskapet den fjerde
mars
kl. 16.00, presis
på blyantmerket fra i fjor.

HJERTET ER EN VANNDAM

For det drypper
fra
taket. Og solen kaster spyd. Det
drypper

fra taket og hjertet
er en
vann
dam. Ingenting

er ingenting, sier han de kaller
Abel. Hjertet
sier
noe annet.

SOLEN, SNØEN

solen
står på himmelen
og lyser

*

dråpen
henger der
ikke

*

hentet opp fra bunnen
en stein hvor det stod
I HATE NO ONE

*

snøen
sporne
snøen

STEIN, VANN

HÅR

En dag skal jeg skrive
om
håret
ditt, et dikt en dag

det rennet
ned Kjelsås-trikkens
spor, servinterdråper i skinnene. Alt
av vårens

sorg skal
dit
-- som han sa, Tarjei med den
blanke skallen.

SILKE OG SNE

Liker du
silke? Liker
du
hvit

sne? Jeg
liker
silke, jeg liker hvit sne, men
vinteren har pågått

lenge
nå. Det fins noe jeg liker
bedre enn
silke og sne.

MED TÆRNE UTI

Over sorgen
var en
himmel
av sorg. Som å stige fra styrtregn

på Arlanda
til en tett sky som aldri
aldri
aldri – så tok den

plutselig
slutt! Solen
glødet. Vi satt barbert, med tærne uti
Skomakerbekken.

STEINEN, VANNET

Som
vann. Som stein. Som
stein
under

vann – ikke er det steinens vilje
å bli
slipt
rund, under

vann, men den blir
slipt
rund
under vannet, steinen.

HVEM ER DET SOM HVISKER?

Hvem er
det som
hvisker? Hvem er det som hvisker
mens han svømmer? Hvem

er det
som sender ham et langt hviskende
brev mens han
svømmer over fjorden?

STUPE I HAVET

Det er til havet
vi skal, havet – med sitt vann og sin tang og sine steiner
i fjæra, som ligger der, de er også
med, havet, stranden, veien ned, åpne
den knirkende hageport og ta veien ned
med håndkle i hånd og badebukse, til morgendukket
eller midt på dagen, sent
på kvelden gjerne og ingen
badebukse, ta den slyngede grusvei ned og avstikkeren for å komme
helt ut på stranden, den er ikke så lett å forklare for den
som ikke har tatt veien før, det er best
å slå følge ned første gang, siden
tar man seg trygt frem alene, til fristranda, svaberget, havet
å stupe i, havet
vått salt glatt, stupe i havet og glemme
mange ting, komme på
nye ting ...

FOJFEN

– den iltre fossen i skogen, dét er en annen sak, der
er det vann, vann som faller
og faller, den som sitter nedenfor fossen (husker du?) og
stirrer, han kan sitte og stirre og stirre
og stirre og stirre, vann springer ut
i hvite striper, så faller det ned
mot neste utspring der det
slenges til side, slik
eller slik, og faller igjen, flytt blikket opp
der det startet og det samme hvite
springer ut av fossen
på samme sted, gjør samme sprang men ikke
samme likevel, ikke samme
vann, ikke samme sted, ikke samme sprang, alt
er likt men ingenting det samme, det som gjentar seg
og gjentar seg uten
å gjenta seg, vannet, sjøen, regnet, det våte, det som
kan forandres uten å bli annerledes, havet jah, dit
var det vi skulle, jeg stupte i havet og så
dette ansikt, nesten,
som vi aldri får se ...

HAVET OG SMILET

– havet havet dette
havet som venter oss alle, som ligger omkring oss alle, på alle
kanter av oss alle, jeg traff min far
igjen ved havet, han var kommet til strandkanten nå, han som skrev
og skrev om verden i 42 år, hver dag, nå satt han
på en stein i fjæra, med bare føtter og sprikende tær
i vannkanten, mild, smilende, solbrent og sprukken i leppa,
han sa Nei jeg skriver ikke
mer, jeg bare snakker, ja, jeg tok farvel
med ham der, vi ses nok
igjen – så stille som et speil
har jeg opplevd havet, i sydligere strøk, ikke land
å se, hav hav hele rundingen rundt og solen
speilet i ett
punkt, bare ett! nedfor relingen, det bruset fredelig
om staven, vi seilte
med solen i spegeln, dét er poesi! hav hav – som sunkne soler
ligger brennmanetene under vannskorpa, trådene
som tetnede solstråler, vakkert vakkert, det er vakkert
i kveldingen når vi kommer inn
med båten, jeg ligger foran og ser ned, vakkert men ikke
til å svømme i, ikke da, ikke der, det vet alle, brennmaneter
svir, maneter latt tilbake i fjære strand
er også virkelighet, havet som sank og tang som tørket
og stivnet til, stygt
sier vi da, hav hav
og ikke hav, er det himmelen som legger kinnet
mot havet og lytter? eller er det havet
som legger kinnet mot himmelen og lytter? svømme med øynene

over vann eller under, hvilken forskjell! fuglemenneske
der nede på bunnen, hei hei! – eller kvinneansiktet
i vannspeilet, svømmende mot meg, svømmende
mot meg har jeg alltid sett det, hennes løse hår som flyter ut
fra hodet, med solen i ryggen alltid og håret,
håret som glir ut i vannspeilet, mot meg, mot meg, stor
kvinne, alltid på samme avstand, mot meg, jeg
er ikke fuglemennesket der nede
på bunnen, jeg er her, trygg, jeg er jeg, ja – vi kom inn
for landing, skyggen av flyet et kors over hus og hager
der nede, et lite kors som langsomt ble større, fór så ut
over sjøens blanke flate, større og større, et kryss
stort som et fly nesten, da tok det land – korset midt over
solende kvinne på svaberg ett punkt
av tid, da visste jeg flyet
trygt kunne møte skyggen
av flyet – og det gjorde det, det gjorde vi, fly ble fly
og jeg steg opp av sjøen
få timer senere, skyggen med meg, ugrei bunn
med tang og skjell men man får tak og klatrer seg opp
på berget, litt groggy og rister vann, får ikke justert
blikket før etter en stund, da blir bildene
klare, finne håndkle og frottere seg, så sette seg ned
på berget, jo – et fint bad, myse mot solen og se
tangen i strandkanten, steinene i fjæra, skyggen
av seg selv, sitte
på sin egen skygge, ja – vi er ett, jeg og min skygge, jeg
og jeg, sitte litt nå, her ved havet, ja, ennå
sommer, ennå dag, ennå mildt, havet
og smilet, ja
glad, sitte
og tie

RØDT OG HVITT

ARABESK I RØDT OG HVITT

Den
røde
tråden – og det hvite
livet. Det

hvite livet og tråden rød, trukket ut
av livets
nøste, garntråden
like fra hjerterota, som vikler seg

om snart den ene, snart
den andre
-- slår en genser på rundpinne
omkring ham du har

kjær. Så
lenge du har den kroppen
kjær. Så lenge
den varme

gir, varme tar. Så lenge du
ønsker å holde
det røde flagget på strak arm
i blesten. Siden rekket

busserullen opp, siden rulles garnet
i hop, siden kryper
tråden
sammen til nøste igjen – livets

røde
patent
garn alt det hvite i oss
higer mot.



Photo Eirik Raude

ONCE UPON A SUMMER

A sequence of poems by Jan Erik Vold

1

The boat took off
Islets and skerries were slowly
pushed aside. The wake
was dragging
the nightfall along. Only the sound
was ahead of them
by the inlet
Behind the last cliff
the cabin appeared

2

The evening comes a-rowing between the steep rocks
while oars are being pulled that finally come to a stop

and the late summer's sky has settled where they linger
Inside, the bed quilt is a tent now, their fingers
eyes caressing the other's body: You and me! You and me!
until the hands are all around shoulders arms and knees

in a rhythm that runs to heat, the bodies to soft clay
two lumps of life united to a single one: he and sheat the very last cry hurled into
a big and bright sun they both are falling out of – yeah. Two boulders in a wood

3

«The night rests heavy on our hearts which can't stand light
now we open up what's been closed and let the two birds out
mute as they are and blind, listening in silence, at last
they find their way to foreign hands, while the night

soft and warm and black as a cat is coiling
around us, until we're able to say those things
that long since should've been said The night cat
jumping at our birds which suddenly fly up scared

hiding in the room, without a single sound
We are two who're trying to undress our love
Love undressed seems close to hate» And drowsiness
came with the waves, the sea began to rise

4

At dawn she lies
by the ocean, slowly
gliding into
his glance, seaweed drifting

by her forehead
as she gets up and lays herself
down on the rock, her mouth
dulled by
water, there he is

5

Every sound is a bird
tapping at the pane
Who's first to plunge in!

Clumsy shadows on the rock-face
disappearing: Birds
at the bottom

6

Heading out to the uttermost islet

The ocean is a large glass of wine held
by the sun

If they haven't passed away they're still
alive

LETTERS THAT COME

1

Who's the one
whispering? Who's
the one whispering, while he
is aswim? Who's

the one sending him a long
whispering
letter, while he is aswim
across the fjord?

2

Letters. Letters
that
come and letters that never
came (little

postman, my
pigeon), love letters, you know
are something
we write for the wind.

ZUIKAN THE HERMIT

Zuikan was an hermit
who used to

call upon
himself: «Zuikan?» Then he would

answer: «Yes!» He
called: «Zuikan?» – and he

answered: «Yes!» Zuikan the hermit
lived by himself

up in the mountains, and he knew
perfectly well who he
was. But sometimes it happened
he got lost in speculations. And when

he got lost
in speculations

he called
upon himself: «Zuikan?» «Yes!»

HOKUSAI, THE OLD MASTER

WHO PAINTED A WAVE LIKE NOONE BEFORE HIM HAD PAINTED A WAVE

Hokusai
lived
close to 90. When he was 75
years of age, he said

of his pictures: I started to draw
when I was
6. What I accomplished
before I reached 50, is of no

value. Reaching 70
I still hadn't
come up
with anything good. At the age of 73

I began to understand
the basic
patterns
of beasts and plants. When I reach 80

my understanding
shall be deeper, and when I reach 90
I shall know
the secrets of my art

to the core – so when I turn 100
I shall produce
praiseworthy
things. Not to mention

the years
after that.
The main thing now
is to keep going.

SEVEN TIMES DOWN AND
EIGHT TIMES UP

IS THE ART OF LIVING

A man came
down the road. Another man

was lying in the ditch, he couldn't
get up. Help me

up! cried the man in the ditch
to the man

on the road. The man on the road
then stumbled

into the ditch – and placed himself
side by side
with the man who was already
there. He

who was there, got up
and left.

THREE DROPS OF WATER

three drops of water
mirror the world upside down upside
down upside down

ABEL EK

UNDER NO-WORD'S WINGS

First, you must burn
the pictures. Then
you must
burn

the letters. Then you must burn
what's written
on water.

And what's
written on stone
you must
burn. At last, that what's not
written

anywhere. Out of
no-word's
ashes
rises no-word's bird. Under

its wingbeats
you lean back, and breath
again. Then
you must burn the pictures.

THE PENCIL MARK

I've seen the moon.
I've seen the moon
come
and go, I've seen the light

rise
and drop, bodies faces
hair
gliding into view
and gliding out
of view, only what vanished
stayed
put

– I was staring into eyes
that
weren't
there. I watched the shape

of the moon
wax and wane, the Southern Cross
hanging
low above
the sea's ruler – listening

in crackling darkness. The days
were mine

to keep myself
warm, the sun my friendly

companion, peeping in
at the kitchen cupboard on March the
fourth
at 4 PM, on the very
pencil mark from previous year.

THE HEART IS A WATER POOL

The roof
is dripping. And the sun
is throwing
javelin. The roof

is dripping and the heart
is a
water
pool. Nothing

is nothing, says the one
they call
Abel. The heart says something
else.

SUN, SNOW

the sun
up in the sky
shining

*

the drop
hangs there
no more

*

lifted up from the bottom
a stone where it was written
I HATE NO ONE

*

the snow
the tracks
the snow

STONE, WATER

HAIR

One day
I shall write about
your
hair, a poem one day
when water is trickling
down the tracks
of the Kjelsås line, late winter's drops
floating

in the streetcar tracks. All the sorrow
of springtime
will go that way – as he said, Tarjei
with his shining skull.

SILK AND SNOW

Do you like
silk? Do
you
like white

snow? I
like
silk, I like white snow, but
winter's been on

for a long time
now. There is something I like
better than
silk and snow.

DIPPING OUR TOES

Above the sorrow
there was
a sky
of sorrow. Like lifting from heavy rain

at Arlanda, flying into
a dense cloud
that never never
never – then all of a sudden
it came to an end! The sun shone
ever so bright. We sat barefoot, dipping
our toes
in the Shoemaker Brook.

THE STONE, THE WATER

Like
water. Like a stone. Like
a stone
under

water – it is not the will of the
stone
to be polished
round, under

water, but it's
being polished
round
under water, the stone.

WHO'S THE ONE WHISPERING?

Who's the one
whispering? Who's
the one whispering, while he
is aswim? Who's

the one sending him a long
whispering
letter, while he is aswim
across the fjord?

PLUNGING INTO THE SEA

On our way to the ocean, that's what
we are, the ocean, with its water and seaweed and stones
on the shore, laying there, they all
belong -- the ocean, the beach, the road leading down to it, we open
the creaking garden gate and take the road
bringing a towel and bathing trunks, for a morning swim
or in the middle of the day, late in the
evening just as well, without
bathing trunks, we take the bending dirt road and the final side path
to get all the way to the beach, it's not easy to explain if you
haven't taken this road before, best thing is
to accompany you the first time, next time you'll easily find
your way all alone, to the open beach, the bare rock-face, the ocean
to plunge into, the ocean
-- wet and salty and smooth, plunging into
the sea, forgetting a lot of things, remembering
other things

...

THE ANGRY RAPIDS

-- the angry rapids in the woods, that's another story
dealing with water, water falling
and falling, we sat by the foot of the rapids (remember?) and
just kept staring and staring
and staring and staring, watching the water leap out
in white stripes, falling down
to the next step, where it was cast
aside, this way
or that way, and started to fall again, we could lift our glance
to where it began and the same white stripes
leaped out of the waterfall
at the same place, making the same leap but still not
the same, not the same place, not the same leap, everything
was alike but nothing the same, that which would repeat itself
and repeat itself without repeating
itself, the water, the ocean, the rain, the wetness, that which
can be changed without being otherwise, THE OCEAN – yeah, that's where
we're heading, I plunged into the ocean
and caught a glimpse, almost, of this face
which we never shall see ...

SMILING BY THE OCEAN

-- ocean ocean this

ocean that awaits us all, surrounds us all, on all
sides of us all, I met my father again
by the ocean, he had come to the waterside now, having written
about the world for 42 years, every day, now he sat
on a rock on the ebbtide shore, mild, smiling, suntanned with a cracked lip,
he said No, I don't write any
more, I merely talk, yes, I took farewell
with him there, we'll see each other
some other time – as smooth as a mirror
I saw the ocean, farther down south, no land
in view, ocean ocean all around the circle and the sun
being reflected in one
single point, only one! out at sea, there was a peaceful
hush from the prow, we were sailing
with the sun in the mirror, that's poetry! ocean ocean – like sunken suns
the hair jellies float under the water crust, the threads
like compact sun rays, pretty pretty, that's pretty
in the evening when we sail in
with our boat, I'm at the bow looking down, pretty but not for
swimming, not now, not here, that's what
everybody knows, hair jellies
scortch, jellyfish left on the lowtide shore
also belong to reality, the water low with seaweed dried up
and stiffened, ugly
is what we call it, ocean ocean

and not ocean, is the sky putting its cheek
onto the ocean, listening? or is the ocean
putting its cheek onto the sky, listening? swimming with one's eyes
above water or below, what a difference! you birdman
down at the bottom, hello! – or a woman's face
on the water table, swimming towards me, I always see it
swimming towards me, her loose hair floating
from her head, the sun coming in from behind always and her hair,
her hair gliding into the water table, towards me, towards me, big
woman, always at the same distance, towards me, I'm not
the birdman at the bottom
of the sea, I am here, safe, I am I, yes – we came in
for landing, the shadow of the airplane a cross on top of houses and plots
on the ground, a tiny cross slowly getting bigger, dashing out
on the smooth shining table of the sea, bigger and bigger, a cross
big as an airplane almost, touching land – the cross covering
a sunbathing woman on the rock-face one moment
of time, then I knew the airplane
was safe to meet the shadow
of the airplane – which it did, which we did, airplane became airplane
and I rose from the sea
a few hours later, accompanied by my shadow, jagged bottom
with seaweeds and shells, but I got a firm grip and climbed up
on the rock-face, a bit groggy, shaking off water, able to focus my eyes
only after a while, then the pictures
became clear, I grabbed my towel and rubbed down, then squatted
on the rock-face, yes – a nice swim, I glanced at the sun and watched
the seaweed by the waterside, the stones in the lowtide, the shadow
of myself, sitting on top of

my own shadow, yes – we're one, me and my shadow,
I and I, sitting for a while, here by the sea, yes, it's still
summer, still daytime, still mild weather, smiling
by the the ocean, yes
happy, sit here saying nothing

RED AND WHITE

AN ARABESQUE IN RED AND WHITE

The red
thread
-- and the white
life. The

white life and the thread red, drawn
out of life's
ball of yarn, a wollen thread
right from the heart, twisting and
turning

around some person
first, then somebody else -- knitting
a sweater on a circular needle
for the one

you love. As long as
that's the body
you love. As long as he or she gives you
affection and receives your

affection. As long as you want
to keep the red flag up high
with a straight arm
in the wind. Then the sweater

unravels, then the yarn
rolls up, then the thread slinks back
into its
ball again – lif
red
knitting
wool
all the whiteness inside us yearns for.

